

KOSTNICKÉ JISKRY

Evangelický

týdeník

28/2013

25. září 2013

ročník 98

cena: 13 Kč

*Průští číslo vyjde
2. října 2013*

Z obsahu

** Pelagius a Augustin*

** Palacký a náš dnešek*

- 1. část

Poselství k 18. neděli po sv. Trojici

**DESATERO – PÍSEŇ
NA CESTU ZA SVOBODOU**
Ex 20,1–17

Co se člověku vybaví, když se řekne „Desatero“? Neostříleným docházkou do kostela asi nic moc. Maximálně snad jakýsi starosvětský vztyčený ukazovák církve. A křesťanovi? Někomu možná vytane na mysl, že se jedná či má jednat o univerzální morální pravidla. O jakési obecně platné mravní příkazy. Ně-

kdy to tak, nejspíše v dobré víře, hlásají teologové a vnímají laikové: „Kdyby se jím řídili všichni, nebylo by to naše údolí tak slzavé a tak moc vzhůru nohama ...“

Tohle vzdychání po časech, kdy se všichni řídí Božími zákony a řády, ovšem zavírá oči před tím, že obsah Dekalogu jako celek nebyl, není a nejspíše nikdy nebude obecně přijatelný pro všechny. Patří neoddělitelně k lidství výlučný vztah pouze k Hospodinu? Svěcení sedmého dne? Nezobrazování Boha? Nikoli. Desatero nebylo, není a ani nechce být všeobecně platným mravním zákoníkem.

Je tu pro Boží lid. A právě pro něj má ambici stávat se rozcestníkem se směrůvkami. Ukazatelem, kudy se pouští a pralesem vydat za svobodou té země a zahrady, která patří Hospodinu a do níž se církvi Staré i Nové smlouvy dostává jeho pozvání. Úvodní „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh; já jsem tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví“ tu totiž není jen dokolečka opakovanou starozá-

konní frází. Naopak: právě takovéto předznamenání určuje tóninu, rytmus a barvu zvuku oněch deseti „slov“ (a nikoli „příkázání“, jak jsme si navykli říkat), která mají zaznít. Která chtějí být slyšena a vnímána jako hudba svobody, jako muzika na pochod pryč z nevolnictví.

Dekalog tak chce být písní, která především ukazuje, kudy kam z otročení „bohům“ věku tohoto – z pošetilé snahy ochočit si Nezaškatulkovatelného jménem či obrazem – z obsese, že práce do úmoru a bez pohledu k nebi pořeší všechny naše trable. A stejně dává Desatero výhled k tomu, jak dát vale poklonování vlastnímu egu. Totiž tím, že do svého zorného pole přizvu i toho druhého – jako svého bližního.

Takový je dar Boží milosti v oněch deseti slovech o „svobodě“ a nikoli otročení – byť těm nejušlechtlejším ideálům „zákonu“.

Dalibor Antalík,
farář ČCE, Bukovka

V Kralicích probíhají v těchto dnech oslavy 400. výročí Bible kralické. Na fotografii je zřícenina staré tvrze, kde byly nalezeny původní litery Bible.

Prostá víra v Ježíše

Stačí nám taková víra? Avšak tato otázka vzbudí ve vás další otázky a další jména, s nimiž je jméno Ježíš spojeno. Ze začátku tak nebylo. Ježíš chodil se svými učedníky, neměl nikoho, s kým by si mohl pohovořit na úrovni. Známe jména těch dvanácti, o nichž však nutno říci, že mu až do konce nerozuměli. Jen tušili, že je nějaký jiný. Oni sami z jeho jinakosti nic nepřijali. Zůstávali na tom, že s ním chodí, nic víc. Jednou nastala příležitost, kdy mohli ukázat, že dovedou uzdravit člověka, myslili si ti učedníci, když nějaký otec k nim přivedl svého těžce postiženého syna. Nejednou to viděli, když jejich Pán takového uzdravil. A tak se dali do díla. Leč nic nedokázali. Proto se otec obrátil na samého Ježíše (L 9,40).

Motorem jeho uzdravování byla láska. Všechna evangelia představují Ježíše jako mocného a laskavého Pána, který k sobě zve všechny hříšníky, odpouští jim a jí s nimi. Není divu, že církev v době prvních apoštolských cest odpovídá těm, kteří se ptají, jak se vůbec mohou zachránit: „Věř v Pána Ježíše, a budeš spasen ty i všichni, kdo jsou v tvém domě.“ (Sk 16,31) Učit přesně o Ježíšovi a zvláště to, že je Mesiáš, provždy očekávaný Spasitel, skrze něhož a v něm bylo smířeno všechno, co jest, jak na zemi, tak v nebesích (Ko 1,30) se stalo prubovním kamenem křesťanství, které vstupuje do světového náboženského kolbiště s touto věroučnou přesností.

Nebyla to tato přesnost, která si vyžádala další krok v obsahu křesťanského vyznání, ale Bůh sám: Ježíš Kristus učinil podle evangelií první krok a povolá člověka k víře a zákonu, druhý krok učiní Bůh sám, který bez zákona uvede k člověku ospravedlnění (Ř 3,21) pouhou vírou. V dějinách prvotního křesťanského sboru se tento krok projevil tak, že Bůh si vyvolil a povolal vynikající učené muže jako byl žid Pavel z Tarsu a jako byl druhý vynikající muž, opět žid, jehož srdce a mysl poháněla láska, Jan. Toho prvního, Pavla, poháněl jeho intelekt, vycvičený na starozákonních knihách, které se četly a studovaly v synagogách. Židovství se v době, kdy přišel Ježíš, rozšířilo po celém tehdy známém

světě a ve svých synagogách cvičilo v rámci pobožnosti rozum. V této souvislosti můžeme zmínit žida jménem Apollo, rodem z Alexandrie, učeného v Písmu. Byl i počátečně naučen v cestě Páně. Pilně učil těm věcem, které jsou Páně. Když ho Akvila a Priscila uslyšeli, vzali ho k sobě a dokonaleji mu vypravovali evangelium, Boží cestu k člověku. Doporučili ho učedníkům, kteří ho přijali mezi sebe k velkému prospěchu evangelia. Apoštol Pavel jej jmenoval jako jednoho z těch, kdo jsou v Korintě známi jako kazatelé evangelia Kristova (1 K 1,12), jenž „žaloval“, co Pavel „štípil“ (1 K 3,2). Byl to bezpochyby apoštolův vliv, jímž se zapsal do Apollovy mysli a srdce a

Dokončení na str. 2

ÚKLID

*Snad to někdo dělá rád
Já ne
Jenže
znenadání
nepořádek křičí*

*Ucpávám si uši
aby do nich směla jen hudba*

Nepořádek vříská k nesnesení

*Musím se posadit na modrý polštář
Soustředit se
a pomalu
s rozmyslem začít
uklízet stránky knih
verše a myšlenky
jednu po druhé
do přihrádek duše*

DELICIE NERKOVÁ

Srdečně zveme členy, přátele i zájemce na setkání Kostnické jednoty – Sdružení evangelických křesťanů, o.s., které se uskuteční v sobotu 9. 11. 2013 od 13.30 h v klubovně Majáku v objektu ECM Ječná 19, Praha 2.

Na programu:

*** úvodní pobožnost: Blahoslav Hájek**

*** hlavní program: Žofie Vobrová Valdenští - průřez dějinami hnutí, přednáška s prezentací**

Po krátké přestávce bude následovat jednání 68. sjezdu Kostnické jednoty.

Kromě obvyklých bodů (zpráva předsedy o činnosti, zprávy hospodářské a revizní) se budeme muset věnovat záležitostem, které jsou spojeny s novým Občanským zákoníkem, který podstatně upravuje věci, které se nás dotýkají. Například již nebudou „občanská sdružení“, ale pouze „spolky“, popř. „zapsaný spolek“. Je proto potřebné, abychom dostali informace o dosud pracujících „Místních sdruženích KJ“ i o jednotlivých členech, abychom mohli připravovat změnu našich Stanov tak, aby to nejen odpovídalo účinnému zákonu, ale také potřebám naší činnosti.

Žádáme vás proto o co nejhojnější účast, zvláště pak o přítomnost zástupců Místních sdružení.

S pozdravem

předsednictvo Kostnické jednoty – Sdružení evangelických křesťanů, o.s.

Lament voliče v tísní

Někoho by mohlo napadnout, že v tísní jsou spíše politické strany, které se ve zrychleném tempu musí připravovat na předčasné volby. Skutečně, času nemají nazbyt, zvláště když některé z nich se teprve v posledních týdnech ustavují a ty tradiční by měly přijít s novými tvářemi a novými programy.

Ale ne, není třeba se o ně strachovat! Programy se s menšími kosmetickými úpravami zase opíší, přidá se pár líbivých hesel, která by mohla oslovit lehkověrné občany, proběhne mírná recyklace „osobností“, trochu se leckde poškorpi nad způsobem sestavování kandidátek (to abychom si snad nemysleli, že můžeme v budoucnu čekat demokratické rozhodování), a pak už zbývá si jen u nějakého peněžního ústavu zapůjčit pár desítek miliónů na vlastní sebezviditelňování. Většina stran tím nejde do velkého rizika, ony se ty prostředky tak či onak časem vrátí...

Po zkušenostech z minulých let s promrháním šance poslední řádné vlády; ale také s populismem opozice, s bezostyšným podporováním hradní strany, s celkovou politickou úrovní, jíž jsme dnes a denně svědky; s troufalým předváděním všelijakých ideologických výmyků, jako bychom si my, obyčejní lidé, nepamatovali, co různí lidé zastávali před pár lety, s kým se paktovali, do čeho byli namočení a kde stojí nyní – s tím vším je opravdu ve velké nouzi volič. Ten volič, který by chtěl dát svůj hlas někomu, komu může věřit, kdo nebude uzavírat koalice jen proto, aby se mohl podílet na vládě, ale kdo bude zastávat své programy a sliby také v povolebním období. Komu půjde o spravedlnost a prospěch všech, nejen vybraných přátel, vlivných lobbistů a mocných sponzorů.

Je mi líto, ale zatím nevidím nikoho, komu bych takto upřímně svěřil svůj hlas. Celé to mé předvolební rozvažování se dostává do ryze praktické polohy, přiznávám, poněkud negativní. Vlastně už nevybírám, KOHO budu volit, ale PROTI komu budu volit. Protože sleduji, že volit některé strany by bylo prostě ještě riskantnější; a s nimi u moci bychom dokonce ještě mohli se slzou v oku vzpomínat na bývalé „zlaté časy“.

Přeji nám, abychom dostali o dost lepší vládu než si zasloužíme. A pro chvíle smutku a zhnusení nad tím, co se na nás valí z médií i s čím se musíme potýkat v běžném životě, přeji potěšení ze skutečnosti, že náš život není ohraničen pouze tím, co je tady a teď, že smíme žít v přesahu těchto hranic, protože zároveň máme občanství v nebesích, abychom mohli mít i nadějnou budoucnost.

Bohumil Kejr

Izraelské svátky – přehled

„Toto jsou Hospodinovy svátky, které budete svolávat, svatá shromáždění – to jsou mé svátky“ (Lv 23,2; Český studijní překlad). „Mo’ed“ je hebrejské slovo pro „svátek“, pro „pevně stanovenou dobu“. „Hospodinovy svátky“ jsou příležitostí, kdy se lze setkávat s živým Bohem a poznávat jej. Tyto příležitosti stanovil Bůh a lidé je mohou vnímat. Proto je má Mojžíš „vyhlášovat“. Izraelské svátky představují životní rytmus, který má pro duchovní, duševní i tělesné zdraví člověka rozhodující význam.

Na začátku stojí příkázání: „Šest dní se bude vykonávat práce.“ K tomu patří: sedmého dne budeš odpočívat, nedělat žádnou práci, „stávkovat“ – proto se tento den jmenuje „šabbát“. Šabat, den odpočinku není ostatně zákonem teprve Židů, nýbrž řádem ustanoveným při stvoření. Ba co víc: je to jediné ustanovení, jímž při stvoření vychází Stvořitel člověku osobním příkladem (Gn 2,2).

Dále určuje rytmus hebrejského kalendáře měsíční novoluní, počátek měsíce. Biblický kalendář není ovšem ryze lunární jako např. kalendář islámský. Roční doby a zemědělské práce se řídí podle slunce. Vždy po několika letech se vsouvá přestupný měsíc. U hebrejsko-biblického kalendáře se tedy jedná o kombinaci, při níž lidé berou v potaz průběh jak měsíčního, tak slunečního cyklu. Proto dochází k odchylkám ve srovnání s naším gregoriánským kalendářem orientovaným výlučně podle cyklu slunečního.

Čtvrtého dne stvořil Bůh „světla na nebeské klenbě“, jejichž úkolem jest „oddělovat den od noci“. Tato světla však mají sloužit rovněž jako „znamení k určování časů (mo’adim), dnů a let“ (Gn 1,14). Svými pokyny pro konání svátků propojuje Bůh život svého lidu se stvořením a jeho pořádky – zároveň však zapojuje Izrael též do svého spásného jednání. Pro správné určení příslušných dob je směrodatný „Sión“, Jeruzalém, země Izrael. Proto stojí svátek Velikonoc (pesach) nejen na počátku zemědělského roku, nýbrž připomíná i vysvobození z Egypta a počátek procesu přeměny Izraele v národ. Svátek týdnů (šavuot) není pouze slavností díkůvzdání za úrodu, nýbrž připomíná rovněž událost na Sinaji, kde Bůh svěřil svému lidu Tóru. A svátek stánků (sukkot) je připomínkou putování lidu pouští, avšak i jeho následného přivedení do izraelské země. Svátek sukkot má navíc i prorocký rozměr – ukazuje na Mesiáše a na to, jak Bůh jedná se všemi národy země.

„Třikrát za rok ať se každý, kdo je u tebe mužského pohlaví, ukáže před Hospodinem, tvým Bohem, [...] při svátku nekvašených chlebů, při svátku týdnů a při svátku stánků“ (Dt 16,16; Český studijní překlad).“ Jsou to tři velké poutní svátky Izraele. Krom toho se slaví ještě další svátky – Nový rok, velký Den smíření, na podzim svátek Chanuka a na jaře Purim. Postní dny vpletené do ročního cyklu připomínají zodpovědnost člověka před Bohem a přispívají k pochopení toho, že Bůh přivádí člověka k cíli skrze soud a milost. O většině svátků se však lidé navzájem pozdravují slovy „Mo’adim le simcha“ – „Radostné svátky!“

© Johannes Gerloff,
Křesťanský mediální svaz KEP
překlad Ivana Kultová a Pavel Mareš
www.israelnetz.com

Prostá víra v Ježíše

Dokončení ze str. 1
učinil z něho jednoho z prvních, kdo v apoštolských stopách věnovali svůj život Pánu. Druhou známkou křesťanství byla láska, která víc než předepsaná povinnost vázala vzájemně křesťany k sobě ještě dřív, než se uviděli. Že by jim Ježíš nestačil k víře a ke spasení, o tom se žádný z jmenovaných, Pavel, Jan a Apollo, neodvažuje myslet, natož to vyslovit, avšak s rozhodností, která je známkou zjevení (Ř 3,21), se odhodlali vykládat Ježíše a zvláště jeho vztah k Božímu zákonu nikoli tradičně, ale svobodně: Ježíš je nad zákon. Byl to ovšem Pavel, který nebude už kázat ani zákon ani spravedlnost ze zákona, nýbrž ospravedlnění. S tím velikým slovem vstoupí Pavel do celého Písma a vyloží jeho směřování v tento smysl: Písmo zjevuje ospravedlnění, nikoli spravedlnost, zjevuje ospravedlnění jako v Kristu darovanou spravedlnost, nikoli tu, kterou by se mohl Pavel ve svém mládí tak marně chlubit „jako bez úhony“ (Fp 3,6). Snad každý, kdo chce přijít tomuto ospravedlnění na kloub, otevře Pavlův list Římanům, kde se Pavel nejprve obrátí proti omylu Židů: „Spoléháš na zákon, chlubiš se Bohem a tím, že znáš jeho vůli. Hlásáš, že se nemá krást, a sám kradeš. S celou svou literou zákona zákon přestupuješ“ (Ř 2,17-27), ale poznáváš, že jsi zhřešil; ze zákona pochází poznání hříchu (Ř 3,20). Nejsilněji vyjádřil Pavel svou víru v ospravedlnění těmito slovy: „Jsme totiž přesvědčeni, že se člověk stává spravedlivým vírou bez skutků zákona.“ (Ř 3,28) V ospravedlnění hraje hlavní úlohu Ježíš Kristus, to on nás vykoupil z hříchu a ze smrti. Protivili bychom

se tak veliké milosti, kdybychom za ni měli platit, ona je zadarmo, je toliko skrze víru. Nyní můžeme opakovat: Věř v Pána Ježíše Krista a budeš ospravedlněn, neboť on nás vykoupil z hříchu a ze smrti. O ospravedlnění platí, co apoštol napsal korintským křesťanům: „Nikdo totiž nemůže položit jiný základ než ten, který už je položen, a to je Ježíš Kristus.“ (1 K 3,11)

Avšak se svou vírou nemůžeme skončit u Ježíše Krista. Musíme naslouchat i apoštolovi Pavlovi, jehož listy, věnované většinou sborům, nás učí vyznávat Ježíše Krista z nového úhlu spravedlnosti darované, ospravedlnění pouhou vírou v Ježíše Krista, tedy zadarmo, tedy bez skutků zákona. Jedním z nejpozoruhodnějších znamení ospravedlnění je, že je věřícím uděleno jedenkrát provždy. V tom je podobné křtu, který je také neopakovatelný. Apoštol Pavel prožil své ospravedlnění před Damaškem, kam šel pronásledovat ty, kdo v synagoze uvěřili v Ježíše Krista. Tam po setkání s Ježíšem změnil úplně svůj vztah k němu: uvěřil, že Ježíš, kterého pronásledoval, je Boží Syn, a hned jej kázal v damašských synagogách (Sk 9,20). Tato víra je opakem toho, co od věřícího žádali židé, aby na cestě poslušnosti zákona nabyli spravedlnosti, která je pracná. Ospravedlnění se naproti tomu udá v jednom dni, ba v jedné chvíli, kdy člověk odpoví na jednu otázku: Za koho mne máš? K tomuto rozhodnutí by došel každý z nás, pokud by se mu nevyhnul a od své damašské brány neutekl ve chvíli, kdy se jiným rozsvítilo světlo poznání. Těm, kteří došli k poznání, že Ježíš je Boží Syn, se pak líbí udělati po tomto prvním

kroku mnoho dalších kroků, které mají jméno posvěcení.

I to apoštol kázal, neboť ospravedlněný je vždy plný hříchů. Očistě se, tak nás opakovaně povzbuzuje náš Pán. Kdykoli kazatel vyložil evangelium o ospravedlnění, kdykoli pozvedne srdce posluchačů zvěstí evangelia, že v Kristu mají všechno, nedovolí jim, aby jedli špinavými, nemytými rukama. Nový život, ke kterému byl Pavel povolán u Damašku, je dar od Boha a ten vyžaduje spolupráci. Vyzývá skrze apoštola nás, abychom rozeznávali, jaká je Boží vůle, co je dobré, příjemné a dokonalé (Ř 2,1). A končí opět výzvou: „Vyhledávejte posvěcení, bez něhož nikdo neužítí Pána.“ (Žd 12,14) Posvěcení je Boží dílo jako proces: vzdalovat se toho, co bylo, a nastoupit na Kristovu cestu. Posvěcení je po ospravedlnění druhé na řadě. Od spravedlnosti se liší tím, že není učiněno jako čin, který se stal jednou provždy. Posvěcení se rovná postupnému růstu nového člověka jako akci Ducha svatého v čase a v lidských podmínkách.

Sledovali jsme, jak se už v prvním století měnil vztah věřících ke Kristu Pánu a jak se obsah jejich víry rozvíjel. Od prvního vyjádření, které známe ve formě Věř v Pána Ježíše Krista a budeš spasen ty i dům tvůj, Ježíšovi apoštolové, které si vyvolil a povolal, Pavel, Jan i Apollo, z nichž právě Pavel se zapsal do dějin křesťanského myšlení svými listy Římanům a Galatským a připojil k víře článek o ospravedlnění a posvěcení, aby dal lidu poznat spásu v odpustění hříchů těm, kdo jsou ve tmě a stínu smrti, a uvedl naše kroky na cestu pokoje. (L 1,79)

Josef Veselý

Túžba zastaviť čas

Často máme takú túžbu z nejakej našej krásnej spomienky vyčariť taký istý intenzívny pocit radosti a šťastia ako to bolo vtedy, keď sa tá spomienková udalosť odohrala. Ale tá spomienka už neprináša takú istú intenzitu toho radosného pocitu. Čas všetko trochu zmazáva a uhladzuje. Aj radosť aj bolesť, smútok, urážky. Čas je priateľ, ale je aj nepriateľ. Zmazáva to zlé, ale niekedy tie zlé spomienky sa aj umocňujú a nevieme zabudnúť. To sú tie naše návraty. Čo je vlastne v našom živote úplne nadčasové? Zastaviť čas je v súčasnosti taká kozmická utopia. Pohybovať sa niekde v kozme, akosi už mimo priestor a čas. Dá sa zastaviť čas? Preskakovať 180-ty poludník, kde sa mení kalendárny čas. Jedným smerom je už dnes a opačným dnes je ešte včera. Ilúzia zastavenia času. Túžime po nadčasovosti a to je nekonečno a vlastne večnosť. A tak hľadáme aspoň nadčasové hodnoty. Umenie, hudba, slovo, láska.

Na pohrebe britskej princeznej Diany čítala jej sestra krátku starú báseň neznámeho autora.

*„Čas je príliš pomalý pre tých, ktorí čakajú,
príliš rýchly pre tých, ktorí sú v strachu,
príliš dlhý pre tých, ktorí sú v smútku,
príliš krátky pre tých, ktorí sa práve tešia,
ale pre tých, ktorí milujú čas, je večnosť.“*

Dnešok je uponáhľaný. Zastaviť sa je mnoho razy ťažké. V jednom časopise bol taký krásny titul jedného článku. „Zastavte svet, chcem vystúpiť.“

Súčasný človek chce presné definície. Má metrický systém, meranie času, meranie intenzity zvuku, svetla, rýchlosti. Presné údaje dávkovania liekov, časové intervaly podávania, dĺžka podávania. Všetko máme štandardne overené. Vždy sa ale zastavím pri fyzikálnej definícii rovnobežiek. Dve rovnobežky sa stretávajú v nekonečno. Čo je to nekonečno? To je už večnosť?

Všetky tie naše meracie systémy času majú jednu takú možno nie vedeckú limitáciu. Čas je niečo, čo si vieme akosi predstaviť – sekundy, minúty, hodiny, roky. Ale potom už končí naša schopnosť reálnej predstavy času. Nekonečno, svetelné roky, miliardy svetelných rokov.

To je aj čas aj priestor. Nekonečno a večnosť. Tá túžba človeka zastaviť čas je v podstate túžba po večnosti. Je to hľadanie niečoho zvláštneho a ťažko definovateľného. Túžba po večnom živote. Toto hľadanie a túžba sú krásne podané v biblickom príbehu o Nikodémovi (J 3, 1-8). Nikodém bol židovské knieža. Bol bohatý, teologicky vzdelaný múdry a stále mal nerozriešenú túžbu po večnosti. Prišiel za Ježišom, aby mu tento problém vyriešil. Ježíš mu povedal: „Musíš sa znovu narodiť, aby si našiel to, čo hľadáš.“ To je v podstate to „zastaviť svet a vystúpiť“.

A bohatý mládenec prišiel za Ježišom – mladý, zdravý a veľmi bohatý. A niečo mu stále chýbalo – ako dosiahnuť večný život. Riešenie mu Ježíš navrhol – aby predal všetok svoj majetok a porozdával peniaze chudobným. Mládenec sa ale nedokázal rozlúčiť s bohatstvom a neuspokojený odišiel (Mt 19,16-22).

Hľadáme nadčasové hodnoty. Umenie, hudba, láska – nestarnú. Čas, vlastne hodnotíme časové údaje pri všetkých našich meraciach systémoch času. Spomínam často na časové údaje pacientiek na otázku – kedy Vám začali tieto alarmujúce príznaky. Keď sme boli kosiť sená, keď sme vyberali zemiaky.

Vždy bolo pre mňa zaujímavé počas kongresov počúvať spomienky generácií tých starších lekárov. Po prednáške jednej mladej lekárky poznamenal jeden z týchto starších: Pekná prednáška, spomínam si na toto dievča, bol som pri jej pôrode. Bol to koniec pánevny a taký proťahovaný pôrod. Šikovné dievča, tak už vyrástla. Krásna poetika merania času profesionálnymi spomienkami.

Hľadáme tie nadčasové hodnoty. Maliarstvo, také to pravé umenie. Vždy som ľutoval, že nemám talent a všetky moje pokusy aj mne samému to presvedčivo dokazovali. Vytvoriť, namaľovať niečo, čo by mi jednoducho hovorilo – toto je to, čo som si v duchu predstavoval, krásne a pôsobivé. Mám špeciálny obdiv k dvom maliarom takého expresionistického charakteru.

Dokončení na str. 3

Lukáš Pražský

Významný český teolog, pozdější biskup Jednoty bratrské a její nejvýznamnější vůdce. Narodil se kolem roku 1460, pravděpodobně v Praze. Studoval na pražské univerzitě a roku 1481 se stal bakalářem. Původně patřil ke kališníkům, ale už roku 1482 přestoupil k Jednotě bratrské, v níž získal postupně značný vliv. Roku 1500 přišel do Mladé Boleslavi, byl tu bratřími zvolen biskupem a roku 1518 prvním starším. Jednota bratrská měla tehdy své působišťe na místě dodnes zvaném Karmel. Lukáš zahájil intenzivní duchovní práci, a to právě v době, kdy v Jednotě vrcholila vnitřní krize. Bratří se názorově rozdělili zcela zásadně a to na tzv. “Velkou stránku“, jejímž hlavním představitelem byl právě bratr Lukáš, a na „Malou stránku“ pod vedením štěkeňského mlynáře Jakuba z Uherského Brodu, která trvala na tradičních bratrských hodnotách, tj. žít výhradně podle Bible, v naprosté chudobě, separovat se od společnosti a odmítat jakékoliv vzdělání. Lukáš naproti tomu absolvoval řadu cest do ciziny, do Francie, Turecka, Řecka a Itálie, aby získal přehled a rozšířil si znalosti. Pokud jde konkrétně o cestu do Itálie, hrál zde roli i důvod zdravotní. Lukášův bratr Jan Černý mu doporučil, aby se léčil ze své velmi bolestivé nemoci u italských odborníků. Jan Černý byl rovněž kněz, příslušník Jednoty a mimo to i významný lékař. Jako takový prosul především v Litomyšli a později hlavně v Prostějově. V prvních letech svého působení navazoval Lukáš Pražský styky i s tzv. valdenskými, ale brzy začal odmítat jejich negativní postoj ke vzdělanosti a kontaktům s vlivnými a bohatými lidmi. Pochopil, že Jednota bratrská, pokud má získat společenský vliv a působit na společnost, nesmí se od této společnosti izolovat. Zasloužil se především

o překonání odporu mnoha prvotních bratří ke vzdělání a vytvořil v Jednotě předpoklady a podmínky pro přijímání členů i z vlivných a kulturně nejvyspělejších kruhů, včetně šlechty, což bylo do té doby nemyslitelné. Prosadil, že se členové Jednoty nemuseli po vstupu do ní vzdávat svého majetku a úřadů, jak bylo určeno v původních stanovách. Lukáš Pražský byl neobyčejně plodným spisovatelem , přisuzuje se mu až 160 knih především samozřejmě náboženského obsahu. Za jeho působení se Jednota bratrská stala z okrajové sekty, žijící na pokraji společnosti, kulturní církví inteligence a vlastně duchovně vedla českou reformaci. Zasluhou bratra Lukáše došlo i k rozkvětu Jednoty bratrské v Mladé Boleslavi. Byl velkým milovníkem i tvůrcem poezie a církevního zpěvu, což dokázal mimo jiné i tím, že roku 1501 vyšel jeho zásluhou tiskem první český kancionál obsahující 21 písní, z nichž 11 bylo přímo od něj. Když později vydal Jan Blahoslav Šamotulský kancionál, uvedl v něm 102 dalších jeho písní. Lukáš napsal i řadu projevů, ve kterých propagoval a vysvětloval zásady Jednoty bratrské a některé z nich byly napsány vyloženě na obranu Jednoty v dobách jejího největšího útlaču. Když roku 1503 nastala nebezpečná protibratrská nálada, kterou podporoval i král Vladislav II., snažil se bratr Lukáš o slyšení u krále a věřil, že se mu podaří mu vysvětlit základní ideové myšlenky Jednoty, ale marně. Tehdejší mladoboleslavská vrchnost Jan ze Šelberka se svou manželkou Johankou z Krajkujej v jeho snažení podporovali, ale tzv. Svatojakubský mandát roku 1508 udělal konec všem nadějím. Z Jednoty bratrské se stala pronásledovaná sekta bez jakéhokoliv práva na existenci. Brzy se stala situace pro bratry natolik neúnosnou, že se Lukáš rozhodl Karmel

načas opustit a uchýlit se záměrně na blíže neurčené místo v našem kraji. Jednou z pohnutek k tomuto odchodu a skrývání byl i ohled na tehdy již ovdovělou Johanku z Krajkuj, které nechtěl svou přítomností ve městě působit případné potíže se strany krále. Město opustila i většina úzké rady a dalších bratrských kněží a všichni odešli na venkov, kde dál šířili myšlenky Jednoty. Leckdy to bylo i životu nebezpečné. Stávalo se v těch časech, že mnozí bratři byli v různých částech země nepřátelskou vrchností i upalováni. Smrt krále Vladislava v roce 1516 sice nezlikvidovala útoky proti bratřím, ale rozhodně je utlumila a umožnila Jednotě upevnit svoje postavení v očích veřejnosti. Lukáš s jeho spolupracovníky se vrátil do Mladé Boleslavi a roku 1518 byl zvolen sudím celého bratrstva a roku 1519 vydal bratrský zpěvník. Jako osobnost měl zcela zásadní význam pro kulturní i společenský rozvoj Mladé Boleslavi na přelomu 15. a 16. století. Bratr Lukáš v zájmu Jednoty nepřetržitě psal. Jeho díla vznikala především jako obhajoba bratrské víry. V roce 1521 vydal spis „O pokání“, v roce 1524 „Spisy o spravedlivosti“ a spis „O puovodu Jednoty bratrské“, vydaný roku 1527. V tom čase však byl už velmi nemocný. Biskup Lukáš Pražský zemřel v Mladé Boleslavi 11. prosince 1528 ve tři hodiny ráno a 12. prosince byl pohřben v karmelském klášteře. Na Karmeli byla pohřbena i řada dalších významných členů Jednoty bratrské, protože mnozí z nich pohlíželi na Mladou Boleslav jako na jakousi bratrskou „zemi zaslíbenou“ a staří bratři i z jiných míst si přáli zde být pohřbeni. Bohužel v neblahé době protireformace byly tyto hroby zničeny.

Bedřiška Jonášová

Túžba zastaviť čas

Dokončení ze str. 2
Vincent van Gogh a rakúsky maliar Oskar Kokoschka. Ich obrazy, to sú také úplne rozoznateľné jednotlivé ťahy štetca poukladané vedľa seba. A výsledok je úplne presvedčivý obraz skutočnosti so špecifickou pečatou osobnosti umelca. Vzniklo vlastne niečo nadčasového, veľmi oslovujúceho. Časové termíny, čas čakania. Vždy som mal takú určitú radosť, keď pri kontrole ten pacientkin nález bol v poriadku a na ďalšiu kontrolu príde až za 6 mesiacov. Mnohé pacientky už poznali naše termínové formulácie výsledkov kontrolného vyšetrenia. Prvý rok po liečbe tá kontrola bola každé 3 mesiace. Po jednom roku len za 6 mesiacov. Tých 6 mesiacov znamenalo, že je všetko v poriadku. A to bol aj pre mňa radosný pocit, že môžem povedať pacientke, že za 6 mesiacov a urobí jej radosť. Rozdávanie radosti je krásny pocit. Pri spomínaní na roky strávené s onkologickými pacientmi mi vždy napadá text jedného billboardu: „Keď je človek zdravý, má tisíc prianí, keď je chorý, tak len jedno. Byť zase zdravý.“ Onkologická diagnóza sa len veľmi ťažko vymazáva z pamäti. Onkologická diagnóza zmazáva rozdiely – bohatý, chudobný, spoločenské postavenie, rozdiely sociálne, rasové. Pri tejto diagnóze sú všetci rovnakí. Často si spomínam na jednu rádovú sestričku, ktorú nám poslali z väzenia s veľmi pokročilým nádorovým nálezom. Stále ju strážil jeden eštebák aj keď už ležala na oddelení. Neviem, v čom bola taká nebezpečná pre komunistický režim. Sestrička v tichosti zomrela a eštebák nevedel, či ju má ďalej strážiť. Pýtal si inštrukcie od svojich nadriadených. A raz to bola jedna prokurátorka, ktorá súdila politických väzňov. A manželka nemeckého dôstojníka, ktorý bol vo väzení

od konca vojny. A mnoho razy manželky alebo matky vysokých funkcionárov najrôznejších politických systémov. Bolo to mnoho nespravodlivostí a smútkov v tých dobách. Všetky rozdiely boli zmazané, len byť zase zdravý. Dost často si spomínam na jednu milú, staršiu pani, ktorá bola majiteľkou veľkého obchodu a všetko jej komunistický systém skonfiškovoal. Táto pani nenariekala, rozprávala tak tolerantne a bez nenávisti o všetkých týchto nespravodlivostiach. Mala v sebe takú krásu odpúšťania. K tým medicínskym spomínaniam sa rád vraciam aj do obdobia prázdninových nemocničných praxí. Moja prvá prázdninová prax bola nemocnica v Martine. Veľmi som tam chcel ísť pre spomínanie na detstvo a študentské časy. Pridelili ma na interné oddelenie. Začínalo sa písaním chorobopisov a potom bolo podávanie injekcií. Pán primár bol myslím dobrý odborník, vášnivý šachista. Všetok svoj voľný čas venoval šachu. Potom ma preložili na neurologické oddelenie. Priznám sa, to ma veľmi nebavilo, ale som to bez nadšenia absolvoval. Túžil som po chirurgii alebo gynekológii. To sa mi podarilo nasledujúci rok, kedy som sa dostal na gynekológiu do nemocnice v Čechách v Teplicích Šanově. Primár tohto oddelenia bol veľmi dobrý odborník, elegantný starý mládenec. Mal v sebe pokoj a trpezlivosť. Nechal ma odvádzať pôrody a asistovať pri operáciách. Raz som mu asistoval pri komplikovanejšom pôrode. Bolo potrebné urobiť tzv. epiziotómiu, aby sa uľahčila tá kritická fáza pôrodu. Tento rez sa potom zašival v tzv. lokálnej anestézii. Pacientka to už veľmi cítila a ticho nariekala. A pán primár jej povedal na ukľudnenie: „Neplačte pani, vždyť i v Biblii je psáno, že žena bude rodiť v bolestech.“

V potu tváře své chléb jísti budeš

Tento Hospodinův výrok (Gn 3,19) jistě není nutno křesťanu nijak zvlášť vysvětlovat. Z hodin biblické dějeprawy jej dobře zná. Ze souvislosti je zřejmé, že to měl být trest za prvotní hřích, za snahu vědět dobré i zlé a rovnat se tak Bohu, za neuposlechnutí božského zákazu. Uvážíme-li, že v dobách dávných to stálo člověka, chtěl-li se uživit, mnoho potu a že údělem velké většiny příslušníků společnosti byla otrocká dřina, pak se není čemu divit, jestliže zmíněný výrok byl za exemplární trest plným právem pokládán. Ostatně tomu tak bylo ještě v dobách nepřilíř vzdálených. My starší to pamatujeme. Kdo by si byl pomyslil, že doba se změnila natolik, že namáhavá manuální práce v mnoha odvětvích lidské činnosti prakticky vymizí a bude nahrazena vysedáváním za volantem, za řídicí pákou nebo u počítače a že se v koženkovém křesle bude potit jiná část těla než tvář? Koho by bylo napadlo, že nezanedbatelný díl společnosti bude jíst svůj chléb, aniž by předtím odvedl vůbec nějakou práci, o klopotné ani nemluvě? Mohl si v dobách, kdy nicnedělání bylo výsadou a práce rukou něčím podřadným, někdo představit, že bude jednou statný praceschopný muž toužit po dřině, aby pak večer, příjemně unaven a spokojen, jaké dílo dnes nechává za sebou, usnul zdravým spánkem? Doba se ovšem změnila, někdo řekne k lepšímu, jiný k horšímu. Nicméně platí: co bylo kdysi trestem, stává se výsadou, ba odměnou, byť nikoli pro každého, ale určitě pro většinu příslušníků křesťanské civilizace, odchované apoštolem Pavlem, jenž řekl: "Kdo nepracuje, ať nejí!" Máloco tak očividně demonstuje odklon lidstva od Boha jako to, že někdo jí, aniž by pracoval, a zavidí tomu, kdo si jídlo směl zasloužit prací, třeba a namáhavou. Trestem za prvotní hřích vzpoury proti Bohu je dnes nikoli práce v potu tváře, nýbrž naopak zahálka, matka neřestí. Víme dobré i zlé a připadáme si jako bohové, ale jak to udělat, aby si člověk mohl zasloužit chléb prací, s tím si rady nevíme. Nejvýše nás snad napadne stavba hladové zdi. Karel IV. je dnes sice v kurzu, ale on se nemusel ohlížet na to, zda mu agentury nesníží rating.

Jaroslav Kraus, Mariánské Lázně

Prestiž povolání faráře stále klesá

PRAHA/ALLENSBACH - Ve svém červnovém šetření zkoumalo Centrum pro výzkum veřejného mínění při České akademii věd prestiž vybraných povolání u české veřejnosti. Všem respondentům byl předložen seznam šestadvaceti profesí s instrukcí: „Na seznamu jsou uvedena některá povolání. Vyberte povolání, jehož si vážíte nejvíce, a dejte mu 99 bodů. Pak vyberte takové, jehož si vážíte nejméně, a obodujte je číslem 01." Výsledky šetření byly publikovány na počátku září. Velmi nízko na žebříčku prestiže skončilo povolání kněze. Navíc má prestiž kněží u české veřejnosti setrvale sestupnou tendenci. Zatímco ještě v roce 2004 získali duchovní 46 bodů na 99stupňové škále a celkově se umístili na 21. místě, letos v červnu dosáhli pouze 38 bodů a umístili se na 23. místě. Hůře dopadli pouze ministři, uklízečky a poslanci. Prestiž povolání faráře klesá i v sousedním Německu, kde se ještě na konci minulého století duchovní těšili velké vážnosti. Podle letošního průzkumu renomovaného Institutu pro Demoskopii se sídlem v Allensbachu se faráři umístili na šestém místě s 29 % prestiže (při obdobné metodice jako u CVVM). Daleko výše se umístili lékaři (76 %), zdravotní sestry (69 %) či policisté (49 %). Přitom ještě v roce 1995 celých 46% obyvatel Německa přisuzovalo povolání faráře velkou vážnost. Pověst farářů v Německu velmi utrpěla zejména na konci minulého desetiletí po zveřejnění pedofilních afér a jejich následném probírání v médiích.

www.christnet.cz

Pacientka mu krásne odpovedala: „Já vím pane primáři, ale o šití tam nepíšu.“ Raz ma vzal so sebou, keď išiel do Prahy. Mal krásne športové auto BMW a mal rád aj rýchlosť. Po ceste rozprával aj trochu o sebe. Zbiera staré knižné vydania a má dokonca takú preťaž 6dielnej starej Kralickej Biblie. Vo svojej pracovni pri tejto biblickej starožitnosti mal na starom ručnom papieri text jedného verša z Biblie vytlačený v historickej tlačiarňi v Kralicích: „Zastavte sa na cestách a pohľadte a vyptejte se na stezky, která jest ta stará, dobrá, i chodíte po ní a naleznete odpočinutí duši své.“ (Jr 6, 16) Jeho vzťah k Biblii nebol len zberateľský, ale taký presvedčivo vnútorný. Čas sa nedá zastaviť, ale každý sa môže aspoň na chvíľu zastaviť aj keď sa celý svet ponáhľa. Zastaviť sa a vystúpiť z toho uponáhľaného sveta a dívať sa trochu okolo seba. Každý túži po poznaní zmysluplnosti života. Všetci podvedome hľadáme a túžime po niečom, čo má úplne trvalú platnosť, túžime po nadčasových hodnotách. Apoštol Pavel uvádza hierarchiu takých troch základných nadčasových hodnôt, ktoré naplňajú tie túžby človeka po poznaní zmysluplnosti nášho života. „Viera, nádej a láska. Najväčšia z nich je ale láska.“ (1 K 13,13). Láska je nadčasová hodnota, ktorá sa dá aj rozdávať. Rozdávanie lásky je taká krásna zmysluplná a radosť prinášajúca činnosť. Čas nezastavíme, ale cez lásku môžeme vytvárať nadčasové hodnoty a tak akosi rozhojňovať aj usťachtilosť medziľudských vzťahov.

MUDr. Ján Siracký, DrSc.

Trhliny v našem poznání

Otázky o původu světa a života zaměstnávaly zvědavou lidskou mysl odedávna a názory se v průběhu času měnily. Odpovědi dnešní vědy znějí tak silně, až vzniká dojem, zda k nim z hlediska víry můžeme vůbec něco říci. Zaniká při tom, že i věda je jen nástrojem v ruce člověka, kde se prokázané poznání – zejména ohledně minulosti – těsně dotýká oblasti spekulace a fantazie. Dobrým příkladem v tomto ohledu je nedávno vyšlá kniha fyzika **Marcela Gleisera** (narozen 1959, původem z Brazílie, nyní profesor fyziky a astronomie v New Hampshire, USA), která se jmenuje **Trhlina ve stvoření světa – Nová vize života v nedokonalém vesmíru** (Argo 2012, 302 stran). Originál vyšel v roce 2010 a představuje tak aktuální verzi naturalistického pohledu na svět. Autor se během dospívání rozešel s křesťanským prostředím, ve kterém vyrůstal, nevymezuje se ale vůči němu nějak agresivně, nýbrž náboženství (jakékoli) shovívavě hodnotí jako překonaný přístup, který nás (tj. lidstvo) "svedl na scestí", takže „dnes nezbytně potřebujeme najít nové východisko". To právě nabízí ve své knize. Najdeme v ní hodnotné pasáže o fyzice částic, povaze kvantové teorie atp., současně ale i části, kde autor – právě u otevřených problémů vzniku vesmíru a života – jen volně fabuluje ve snaze naznačit možná řešení. Věřícího čtenáře to nutně vede k úvaze, jaká vlastně může být za tohoto stavu věci biblicky orientovaná pozice. Obecně se dá říci, že na výběr jsou tři základní možnosti – trojí rámcové paradigma. Ve stručnosti si tyto tři možnosti představme, první z nich s použitím citace z výše uvedené knihy.

1. Naturalismus (Příroda si vystačí sama)
Příběh stvoření vyprávěný naší generací je tento: Svatou Trojicí je Prostor, Čas a Hmota. Není tu žádný Stvořitel, jehož božská ruka by převedla kosmos ze stavu Bytí do stavu Dění... Vesmír se zrodil sám o sobě coby nepatrná bublinka prostoru, jež spontánně přešla z moře nicoty v existenci: opravdové creatio ex nihilo, stvoření z ničeho... Čas od času z kosmické prostoročasové pěny vyubublají zárodky nových vesmírů. Většina hned zkolabuje zpátky do nicoty, ze které vzešly, ale některé počnou růst... Jsme výsledkem náhodného zrodu vysoce nepravděpodobného dlouhověkého vesmíru, jenž rozvinul složité struktury vedoucí k bytostem schopným hloubat nad svým původem. To je opravdu na hony vzdáleno představě předem promyšleného nadpřirozeného stvoření světa vykresleného v knize Genesis..."
„Náhle jedna z molekul přerostla ostatní, vstřebala je do sebe, ohnula

se a stočila do tvaru žebříku. Když se dostatečně zvětšila, rozštěpila se ve dvě. Obě její části si našly své protějšky a znovu se stočily do dvou molekul, stejně jako to učinila ta před nimi. Ze dvou molekul pak vznikly čtyři, ze čtyř osm a tak dále. Započal život, či něco jemu velmi blízkého. Nepodobal se nám. Ale už jsme to byli my... Tak zní druhý příběh stvoření vyprávěný naší generací: vynoření života na pradávné Zemi samoorganizací, shlukováním neživých materiálů v důsledku reakcí dodávajících jim energii." (Marcelo Gleiser, Trhlina ve stvoření světa)
Toto je příběh o stvoření v té nejčistší naturalistické podobě. Používá jazyk vědy, věda to ale není, je to evoluční vyprávění, názor. Názor pevně, čistě a konzistentně zakotvený v paradigmatu naturalismu. Názor, který podvědomě a bez námitek – bez hlubšího promyšlení podstaty věci – přijímá velká většina dnešní západní společnosti.

2. Panspermie (Náhoda nemá šanci)
Ve známé knize **Evolution from Space** podali **Sir Fred Hoyle a prof. N.C. Wickramasinghe** alternativu v podobě panspermie. Autoři, renomovaní vědci, došli k závěru, že složitost života na Zemi nemohla být vypůsobena sekvencí náhodných přírodních procesů, ale musela přijít od kosmické inteligence. Život s vysokým standardem informace vznikl kdesi ve vesmíru dlouho předtím než Země, takže naše planeta získala život, jehož fundamentální biochemické problémy byly již vyřešeny. Kniha vyšla poprvé v roce 1981, tedy již před více než 30 lety, jak je ale zřejmé z výše uvedené citace soudobého autora, neztratila nic na své aktuálnosti. V závěru knihy je slavná pasáž o hordách opic, které se náhodnými údery kláves snaží napsat Shakespearovo dílo. Marně, neboť „celý pozorovatelný vesmír není dost velký na to, aby pojal potřebné množství opic, nezbytné množství psacích strojů a určitě ani odpadních košů potřebných k odhazování špatných

pokusů... Tak jako byl Shakespearův mozek nezbytný pro vytvoření známých her, tak je pro vznik živé buňky nezbytná předchozí informace. Odkud ta informace ale je? Z nějaké formy života, která existovala už předtím..."
Ani toto není věda, i to je jen hypotéza, názor. Názor, který řešení problému od-souvá do oblasti nepřístupné našemu zkoumání a který představuje zvláštní paradigma. Paradigma, které s vědeckým odůvodněním možnost spontánní abiogeneze na naší Zemi odmítá.

3. Theismus („I řekl Bůh...")
Theismus otevřeně postuluje tvůrčí působení Boha jako transcendentní entity, která naši realitu přesahuje (J. L. Hromádka charakterizuje akt stvoření jako „ztrátu příčinné souvislosti"). Za existencí světa a života jsou podle theismu skryty principy účelu, konstrukce a smyslu. Jednou z jeho podob je tzv. inteligentní plán, který alternativu k naturalistickému pojetí spatřuje v působení (blíže nespecifikovaného) „inteligentního činitele". K jeho představitelům, jejichž knihy vyšly i u nás, patří např. **Philip E. Johnson, Michael J. Behe, Charles B. Thaxton** a další. Variantou je biblický theismus, který Boží tvůrčí působení konkretizuje v podobě stvoření (světa i člověka), zázraků (Starého i Nového zákona), ale také vzkříšení, budoucího „nového nebe a nové země" atp. – jako součásti předmětu Božího zjevení. Kompetentními představiteli tohoto pojetí jsou takoví vědci jako **prof. Werner Gitt** (informatik z baptistického prostředí), **prof. Edgar E. Andrews** (University of London), **prof. John Lennox**, matematik z Oxfordu, a další.
Biblický theismus respektuje, že biblické svědectví obsahuje i proky s přímým vztahem k fyzikální realitě tohoto světa. Představuje specifický pohled na svět, odlišné paradigma. Paradigma, které není v rozporu s poznáním vědy, ale naopak, kde poznání přírody z výše uvede-nými principy plánu a smyslu koreluje.

Josef Potoček

Ocenění Sváti Karáska

Ocenění za přínos k odporu proti komunistickému režimu dostal 12.9.2013 evangelický farář a písničkář Svatopluk Karásek. Jeho a další odbojáře ocenil ministr obrany Vlastimil Pícek. S uznáním odbojové činnosti se pojí i finanční odškodné, které někteří odpůrci proti totalitě od státu dostanou. Vlastimil Pícek v projevu k oceněným zmínil skutečnost, že zatímco právní normy, které se zabývaly odstraněním nejkřiklavějších osobních a majetkových křivd, byly schváleny již krátce po listopadu 1989, ten nej-

důležitější zákon – o odboji a odporu proti zločinnému režimu – nabyl účinnosti až dvaadvacet let po jeho pádu, 17. listopadu 2011, informoval server Army.cz. Karásek se v 70.letech sblížil s undergroundovým společenstvím kolem kapely The Plastic People of the Universe. Se svou kytarou vystupoval i na soukromých hudebních festivalech. Po jednom z nich byl komunistickou policií zatčen a odsouzen za výtržnictví na osm měsíců. Po propuštění na svobodu podepsal Chartu 77 a podílel se na jejím dal-

Inzerce

POBYT PRO NEZADANÉ KŘESŤANY 18 - 50 LET
Kde: Chata Setkávání na Travné v Rychlebských horách
Kdy: 13. - 17. 11. 2013
Pořádá: Skupina křesťanů z různých církví ve spolupráci se Seznamkou Noemí a Občanským sdružením Setkávání
www.noemka.com,
www.travna.cz
Bližší informace a přihlášky: info@noemka.com
(Tel.: +420 777222877)

č. 27

Pozvánky

POZVÁNÍ VERITAS
„Práce reštaurátora historických knižných vázieb". Na toto téma promluví odborná pracovnice Univerzitní knihovny v Bratislavě Lenka Fajmonová. Úcta a láska ke knihám patří k významným jevům provázejícím českou reformaci, protože vycházejí už z její podstaty. Tématu bude věnován XXXVIII. seminář historické společnosti VERITAS, zaměřené na aktualizaci odkazu české reformace. Seminář se bude konat opět v Pardubicích v sálku na faře ČCE v ul. Sladkovského č. 638, a to v sobotu 12. října 2013 v 10 hodin. Všichni zájemci jsou srdečně zváni. K ul. Sladkovského jedou od nádraží trolejbusy č. 2 a 13 do stanice Třída Míru (třetí zast.). Fara je šestý dům za evangelickým kostelem.

* * *

V letošním roce si EVANGELICKÁ CÍRKEV AUGSBURSKÉHO VYZNÁNÍ v České republice připomene dvacet let od svého znovuoobnovení. Oslavy významného jubilea proběhnou od pátku do neděle 27.-29. září 2013 a nabídnou bohatý program složený z koncertů, přednášek, prezentací, výtvarných dílen pro děti a také slavnostní nedělní bohoslužby, která bude živě vysílána Českým rozhlasem. Oslavy proběhnou v kostele sv. Michala V Jirchářích v Praze a na Evangelické teologické fakultě UK.

ším šíření. V květnu 1977 při převozu většího množství dokumentů Charty 77 byl spolu se svou manželkou zadržen bezpečnostními orgány a umístěn do cely předběžného zadržení. Od roku 1975 byl veden v evidenci komunistické Státní bezpečnosti jako nepřátelská osoba. Počátkem roku 1980 byl donucen k vystěhování do zahraničí, uvádí se v Karáskově životopise na serveru Army.cz. Po roce 1989 se Svatopluk Karásek pravidelně vracel do vlasti a od roku 1997 opět trvale žije v Praze. Působil jako farář Českobratrské církve evangelické v Praze U Salvátora a posléze také jako poslanec sněmovny a zmocněnec vlády pro lidská práva. V roce 2010 utrpěl mozkovou příhodu, z níž se mu podařilo se do značné míry zotavit.

www.christnet.cz

Bohoslužby

SENIORÁT HORÁCKÝ

Českokobratrská církev evangelická

DAŇKOVICE – Ne 9.30 h
Daňkovice č. 4, p. Sněžné na Moravě, f. Debora Rumlová
HORNÍ DUBENKY – Ne 9 h
Horní Dubenky č. 54, f. Tomáš Vítek
HORNÍ KRUPÁ – Ne 10.15 h
Horní Krupá č. 63, p. Havlíčkův Brod 1, f. David Šorm
HORNÍ VILÉMOVICE – Ne 9 h
Horní Vilémovice č. 31, p. Čechtín, f. Alois Němec
HUMPOLEC – Ne 9 h
Husova 143, f. Pavel Šindler
JIHLAVA – Ne 8.30 h (10.30 h Strážov)
Vrchlického 1, f. Jan Keřkovský
MORAVEČ – Ne 9.30 h
Moraveč č. 35, p. Pelhřimov, f. Daniel Matějka ml.
NOVÉ MĚSTO NA MORAVĚ – Ne 9 h
Křenkova 151, f. Zdeněk Šorm, f. Markéta Slámová, f. Vojtěch Hrouda
OPATOV – Ne 11 h
Opatov č. 10, p. Dušejov, a f. Pavel Šindler
PELHŘIMOV-STRMĚCHY – Ne 8.45 h
Pelhřimov, (10.45 h Strměchy)
Růžová 82, f. Michael Hána
SÁZAVA – Ne 10 h
Sázava č. 73, p. Velká Losenice, f. Petr Gallus
SNĚŽNÉ NA MORAVĚ – Ne 9.30 h
Sněžné č. 60, f. Michael Erdinger
TELČ – Ne 8.30 h
Zachariáše z Hradce 21/I, f. Petr Melmuk
TŘEBÍČ – Ne 8.30 h
Bráfova 561/33, f. Jana Potočková, f. Tomáš Potoček
VELKÁ LHOTA U DAČIC – Ne 9.30 h
Velká Lhota u Dačic č. 37, p. Dačice, a f. Tomáš Vítek, f. Kateřina Frühbauerová
VELKÉ MEZIRŘÍČÍ – Ne 9 h
U Světlé 737/24. f. Pavel Janošík

Církev bratrská

HAVLÍČKŮV BROD – Ne 9.30 h
Strážná 1364, k. Vladimír Horský
HORNÍ KRUPÁ -. Ne 9 h
Horní Krupá 105, p. Havlíčkův Brod, k. Roman Neumann
PODBLANICKO
Ne 8.30 h Štěpánov
Dubějovická 50, Trhový Štěpánov, k. Jan Lukl
Ne 10 h Vlašim Spolkový dům, Palackého nám. 65

Evangelická církev metodistická

JIHLAVA – Ne 9 h Dělnický dům Žižkova 15, f. Jan Zajíc
ZNOJMO – Ne 9.30 h
Chelčického 774/2, 1. patro f. Pavel Kuchynka

EVANGELICKÝ TÝDENÍK - KOSTNICKÉ JISKRY
Vydává Kostnická jednota
Redakce a administrace v Praze 2, Ječná 19, PSČ 120 00, tel.: 224 919 607, e-mail: ET.KJ@worldonline.cz
www.evangelickytydenik.cz
Redaktor: Bohumil Kejř
Uveřejněné příspěvky nemusí vždy vyjadřovat stanoviska vydavatelů. Nevyžádané materiály redakce nevrací, ani neuschovává.
Celoroční předplatné 481 Kč, jednotlivé číslo 13 Kč. Č.ú.: 228961190/0300
Tiskne Grafotechna
Distribuci provádí:
* Česká pošta, s.p.
bezplatná infolinka České pošty 800 300 302
adresa pro písemný styk:
Česká pošta oddělení periodického tisku Olšanská 9, 130 00 Praha 3
e-mail: postabo.prstc@cpost.cz
*A.L.L.Production s.r.o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9, tel.: 234092851
Registrační číslo MK ČR: E 365
ISSN 0139-505X

Jak pozná Tvoje peněženka, kdo je Tvůj bližní?

Podnikatelé, které doporučil jejich pastor:

www.firmyg6.cz